

V dnešním světě, kdy nás internet obklopuje téměř na každém kroku, je těžké se mu nějakým způsobem vyhýbat. V podstatě nikdo z nás to asi ani nechce. Internet je zdrojem inspirace, nevyčerpatelnou studnicí vědomostí a co je nejlepší, spojuje nás s lidmi. Nejde o to, jestli jsou to lidi, které potkáváme dnes a denně, nebo ti, které vidíme sotva jednou za rok. Sociální sítě se předbíhají, v tom, co mohou zákazníkům nabídnout. A že je z čeho vybírat.

Z mých přátel je snad úplně každý na všem dobře známém Facebooku. Je až pozoruhodné, jak rychle nám umožní navázat kontakt s někým druhým, jak rychle můžeme kamarádům dát vědět, kde se právě nacházíme, či jaký je výhled z hotelového apartmá. Tohle všechno si zaslouží obrovský obdiv, bohužel spousta aktivních uživatelů neví, kde se nachází hranice mezi tím, co dát na internet, a tím zpřístupnit někdy až intimní informace, a tím, co by bylo lepší říct si s kamarády mezi očima. Je s podivem, na kolik fotek polonahých holek se dá narazit na veřejných stránkách, které jsou absolutně přístupné. Nedokážu si představit, o čem přemýšlí tyto slečny, když dobrovolně svou fotku vkládají na internet. Někdo by mohl namítnout, že ne vždy je to dobrovolné. To možná ano. Možná právě daná fotka byla na stránky vložena někým úplně jiným než majitelem. Ale přeci jen ji na web musela úplně zpočátku vložit slečna. Kdo z nás ví, kam se ukládají všechna data, která se objeví na síti? Znamená smazání fotky opravdu její odstranění? Fotografie jsou jen jeden z mnoha dalších příkladů, jak se náš úmysl podělit se s někým o kousek svého života, může obrátit proti nám.

Spousta lidí tvrdí, že bez sociální sítě být nemůže, protože právě skrze ni komunikuje s ostatními, domlouvá si schůzky a dozvídá se, co je vlastně nového. Co si tak vybavuji, mám pouze jednu kamarádku, která Facebook nemá. A popravdě o nic nikdy nepřišla. O všem věděla, tak jako ti, co se na Facebooku domlouvali. Sama z legrace někdy říká, že si ho snad založí taky. Všichni její přátelé ale vědí, že k tomu nikdy nedojde. Možná jí i závidím, je od toho všeho osvobozená a nic jí nehrozí. Ale zvyk je železná košile, a tak mi nezbývá nic jiného, než přemýšlet nad tím, co budu sdílet s virtuálním světem a co už si nechám pro sebe.

Eliška Hlaváčová